

Nõnda läks tisleri asji ikka eddasi. Ühhihikese aja pärrast wõis ta jo hakkata omma maja wõlgu tasuma. Ühhe parisiniku käest olli ta 500 rubla laenanud; selle mehhe kawivalust kartis ta wägga.

7.

Jubba olli jälle aasta möda läinud. Kasiku abbi kaja olli jälle ühhe lapsukese omma Pioli sisse wõinud ülespanna. Jummal olli neid nore tütreaga ennistanud. Wanna emma olli hingama läinud, rõnnus omma laste õnne üle, mis ta siit sadik olli näinud. Ammeti tö läks kennaoste eddasi, ja Kasik olli iggakord, kui ta intressid maksis, ka wähehewalt püüdnud maja wõllast tasuda. — Tämma olli ta jälle läinud sedda teggema. Ta naene ehmatas, kui ta taggasi tulli. Mi rahbuta ning kahwatand polnud ta tedda weel ial näinud.

„Anna, ma toon sulle kurbe sõnnumid“, ütles ta, meie wõlla kirri on ärramiidud kõrtsniku kätte. Si sedda kurjemat polleks wõinud sündida. Müüd olleme waenlase küüsis!“

„Tulle appi, siis olleme kaddund“, ksisendas Anna ehmatusega; agga pea lisas ta: „noh, se on pat nõnda räkida, ma pean enne se nõdra ussu pärrast habbenema. Meie ei olle sellepärast weel mitte kaddund, meie wanna tru Jummal ellab

weel. Se tulles temmalt, et meie uss saaks lähikatsitud. Ärra sellepärast, armas mees, wägga ehku, küll meie same korda, ehk se asji küll näib kurb ollewad.“

„Ma ei wõi ennast ni ruttu waigistada“, ütles teine, „siis on mul weel se asji wastu meelt, et ma pean sedda rahha kõrtsi wina, kust muidu madda lähhan.“

Anna südda wärrises ta rindus, agga waigistas ennast ja ütles: „Noh, egga so pea ommeti otsast lange, kui sa jenna sisse lähhad. Sul polle jo tarwis kõrtsis olles jua. Minne agga rahhuga jenna, minna tahhan nikana sinu eest palluda.“

Tisler ei lausund sõnna, wõttis müüsi ja läks.

Kui ta sai ärraläinud, tulli wessi naese silmi; ta mõtles kõrtsniku emma ahwardamise peale ja tundis ka omma mehhe nõdrust. Peale sedda polnud ta weel mitte ussus kindel. Agga ta langes põhwili ja pallus Jummalat süddamest.

Tunni aja pärrast tulli Kasik koju taggasi. Ta silmad ollid rõõmsamad, kui minnes.

„Armas naene, ütles ta, „kõrtsmik pollegi ni sant, kui meie arwasime. Kui ma jenna tulilin, panui ta mulle klasi napsu ette, nende sõnadega: Tämma õhtu on külm, se annab soja.“ „Ma pannin wastu ja ütlesin, et ma napsu ei jo.